

Моја улица кестенова

Поново сам овде... на месту са којег сам отишла мислећи да ћу се спасити, да ћу се поново пронаћи. Нисам дошла да останем, већ да се сетим, да допустим себи успомене без обзира на последице.

На клупи, у хладу старог кестена, застала сам да се одморим. Тишину нарушавају само гласови безимених људи, које сам заборавила и који су заборавили мене. Ономад, баш на овом месту, нашла сам себе. Ваљда се надам да ћу то поново учинити, ваљда сам зато овде. Овде, где сам лутала, падала и устајала да поново паднем ,где сам тражила себе и друге, где сам покушавала да променим свет, и маштала и сањала и надала се великом животу, слави. Борила се против мржње тако што сам волела. Овде... Само овде била сам и туђа и ничија и своја. Држала сам у рукама светлост, а не таму. Побегла сам баш од те таме, која је навирала покушавајући да ме преплави. Нисам ни слутила да ћу улетети у њен извор. Наишла сам у тој тами на обресе људских душа, на недосањане снове, на људске крајности. Почела сам да падам све чешће, а устајем све теже, где не могу спасити више ни своје срце од мржње, где све чешће ни сама не знам ко сам. Тежак је тај свет одраслих, дубока тама, чине од тебе њима сличну. Ставе те у уску хаљину, а ти сама на лице ставиш маску, само да те не повреде. Борила сам се ја против њих, није да нисам. Молила их, кумила само да ме оставе, да одсањам свој сан, да будем своја. Али они не чују, глуви су за свет око себе и временом, у причи и без речи, а речима без дела, и ти оглувиш. Можда сам зато овде, да чујем приче и видим дела и осетим мирисе дивљег кестена и цвећа и да напуним душу доброто. Надање, само оно ме још држи да не одем из овог места, јер сумња да и у овој улици кестена више нема светла, полако трује моје срце. Надање да ћу у мајчиним рукама, очевим саветима и старим пријатељима наћи себе поново. Могу ли поново да будем и сањалица и смејалица и занесењак? Могу ли ови људи да излече затроване ране? У великом граду су вукови који, пре него што те растргају, науче те да ране лижеш сам, да сам устајеш, да нападаш, браниш се. А ја... Ја не могу више. Прејак је укус крви у устима, рана је све више. Вратила сам се, људи које сам волела и које волим, молим да ми помогну. Уморила ме је ова игра „Аске и вука“, остала сам без покрета, а музика више и не свира. Можда и нисам била за ову игру.

Стајем на одморне ноге и враћам се у свој једини дом. Нећу лагати себе, одморићу и своју душу овде. Увек сам била за ту игру, ово је само полувреме. Сада сам већ сигурна да ћу „оздравити“. Сигурна сам да ово место може то учинити за мене.

Анђела Петровић, ИЗ

Медицинска школа Бања Лука,

Смјер: медицински техничар;

Март, 2019. године.